

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De errore illo qui damnat patres Veteris Testamenti. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46132)

sanctis de filio suo. Et eiusdem 7. Lex quidē sancta, & mandatū
sanctum, & iustum, & bonū. Et in eodem: Scimus quia lex spi-
ritualis est. Ad Galat. 3. Lex pedagogus noster fuit in Christo.
1. Theſ. 5. Prophetias nolite spernere. Et 1. Tim. 1. Scimus quia
bona est lex, si quis ea legitime utatur. Et ad Heb. cap. 1. Multi-
fariā multiq; modis olim loquēs De⁹ in prophetis: nouissime
diebus istis loquutus est nobis in filio. Act. c. 1. Oportet impleri
scripturam quā prædixit Spiritus sanctus per os David. Eiusdē
ca. 2. dicitur de eo: Quum esset propheta, &c. prouidens loquit⁹
est de Resurrectione Christi. Et eiusdem cap. 3. Deus Abraham,
Deus Isaac, Deus Iacob, Deus patrum nostrorum glorificauit
filium suū Iesum. Ergo Iesus fuit filius Dei veteris legis: ergo
lex vetus nō fuit à principe tenebrarū. Item Actuum ca. 3. Vos
estis filij prophetarū & testamenti quod disposuit Deus ad pa-
tres nostros: ergo testamētū veteris legis erat à Deo ordinatū.
Item eiusdē ca. 10. Verbū misit Deus filiis Israel annuncians pacē
per Iesum Christum: hic est omnīū dominus. Et paulō post sub-
ditur: Huic omnes prophetae testimonium perhibēt. Et 2. Pet. 1.
Habebis firmiorem prophetici sermonē, cui benefacitis atten-
dentes quasi lucernæ ardenti in caliginoso loco. Ergo quū pro-
pheticus sermo lucernā sit, nō est à principe tenebrarum. Item
in eodem: Non voluntate humana allata est aliquādo prophe-
cia: sed Spiritu sancto inspirati loquuti sunt sancti Dei homines.

De errore illo qui damnat patres Veteris Testamenti.

CAP. XI.

Error ille qui ponit quōd patres Veteris Testamenti mali
fuerunt & sunt damnari, sequitur. Cui errori occasionem
dedit quōd leguntur aliquando peccasse. Sed si ideō damnari
creduntur, eadem ratione credendum erit quōd Petrus & Pau-
lus damnari sint, qui quandoque peccauerunt. Item occasionem
dedit huic errori, quōd leguntur in infernū descendisse. Gen. 37.
Descendam ad filium meum lugens in infernum, ait Iacob. Et
Esa. 38. dixit Ezechias: In dimidio dierum meorum vadam ad
portas inferi. Ad quod dicendum, quōd ob peccatum primotū
parentū ianua regni clausa fuit toti generi humano. Quod si-
gnatum est in hoc, quōd flammeus gladius positus est ante pa-
radisum. Gen. 3. quasi prohibens ingressum. Descendebant ergo
antiqui patres in oram inferni, vbi manebant felici spe conſo-
lari, sed non descendebant in inferni profundum, vbi nulla est
redemptio. Nec habebant pœnā materiālem, sed solum carebant
visione Dei. Ad quē locū Christus descendit, & inde suos libe-
rauit

rauit

rauit, vt legitur Act. 2. Quis Deus suscitauit solutis doloribus inferni: iuxta quod erat impossibile teneri illum ab eo. Et in eodem Quonia non derelinques animam meam in inferno, &c. ¶ Potest autem probari testimoniis Noui testamenti antiquos patres bonos fuisse & saluatos. Matt. 8. Multi ab oriente & occidentem uenient, & recubent cum Abraham, Isaac, & Iacob in regno celorum. Ergo Abraham, Isaac & Iacob ingressi erant vel ingressuri regnum celorum. Item Domino transfigurato apparuerunt Moyses & Helias loquentes cum eo. Matt. 17. si dñati fuissent, constat quod in transfiguratione Domini non apparuissent, ad quam tres tantum apostolos sibi familiarissimos admisit. Item eiusdem 23. Ecce ego mitto ad uos prophetas. Et eiusdem 22. dicitur de Christo, quomodo David in spiritu uocat eum Dominum, dicens: Dixit Dominus &c. Et Luc. 16. Lazarus mortuus ab angelis deportatus est in sinum Abraham: ergo Abraham non erat dñatus. Et paulo post: Vidit a loge Abraham & Lazarum in sinu eius. Item commendantur patres ueteris testamenti ad Heb. 11. & de Moyses dicitur specialiter Heb. 3. Moyses quidem fidelis erat in tota domo eius. Moysen fuisse nuntium Dei, & legem datam esse Deo inspirate, ostenderunt miracula facta per Moysen. ¶ Et notandum quod lex illa valde sapienter tradita fuit. Primo ostenduntur omnia creata a Deo esse. Secundo ostenditur iustitia Dei in pena pro peccato primorum parentum inflata, & in diluuiio, & in subuersione Sodomorum, & flagellatione Aegyptiorum. Tertio interseritur obediencia patrum, & beneficia Dei eis exhibita. Per primum apparet creaturas nihil numinis habere: & sic nullus locus idololatricae relinquitur. Per secundum terretur populus a legis transgressionibus. Per tertium, allicitur ad eius implerionem. Consequenter uero datur lex in terrore. Sine timore enim magno non poterat populus comparari ab erroribus inueteratis. ¶ Inter haec uero quae in lege praecpta sunt quaedam manifeste pertinet ad honorem Dei & uilitatem proximi: quaedam uero signa sunt futurorum: quaedam uero quae uidentur esse sine ratione. Praecpta sunt propter idololatricam, cui abolendae magna pars legis intendit. Multa enim praecipit Deus sibi offerri, ne idolis offerrentur. De Abraham dicitur Ioan. 8. Abraham pater uester exultauit ut uideret diem meum: uidit & gauisus est. Iac. ult. commendantur prophetae. Exemplum inquit, accipite laboris & patientiae, prophetas qui locuti sunt in nomine domini. Et Iacob. 2. commendatur multum Abraham. Credidit Abraham Deo, & reputatum est ei ad iustitiam, & amicus Dei appellatus est. Et in eodem: Abraham pater uester nonne ex operibus iustificatus est? Commendatur etiam Gal. 3. Et 1. Pet. 3. commen-

datum Sara: Sic, inquit, sanctæ mulieres sperantes in Deo, non in ornatu vestiû ornabât se subiectæ propriis viris: sicut Sara obediebat Abraham. Et Loth cõmendatur 2. Pet. 2. Et iustû Loth oppressum à nefandorum iniuriâ eripuit, &c. habitans apud eos qui de die in diem animam iustam iniquis operibus cruciabât. Patet ergo, quòd boni fuerunt antiqui patres & saluati.

De quarto errore qui ponit animas non de nouo creari: qui diuersificatur in quatuor oppositos errores.

CAP. XII.

Sequitur de quarto errore, qui ponit animas de nouo non creari quæ corporibus infunduntur. Qui error diuersificatur in quatuor oppositos errores. Primus ponit in corporib' nõ esse animas, nisi angelos apostatas, seu demones, qui in eis includuntur, vt agant ibi pœnitentiâ, & successiuè possunt esse in diuersis corporibus: vt si pœnitentiam non agunt in vno corpore, agât illâ in alio. Secundus ponit duas animas esse in corporibus. De quo errore loquitur Aug. in lib. de duabus animabus. Tertius ponit animas creatas simul fuisse. Quartus ponit animas sicut corpora seminari. Licet autè hi quatuor errores diuersi sint, tamen in hoc conueniunt, quòd veritati fidei catholicæ contradicunt, quæ asserit animas creari, & creando corporibus infundi, & infundendo creari. Quam veritatem cõfirmat illud Psal. Qui finxit sigillatim corda eorû. gl. i. creauit animas singulas per se ex nihilo. Aug. in ecclesiasticis dogmatibus: Credendum est, & firmiter tenendû, q' animæ nõ sunt ab initio creatæ, vt Origenes fingit: nec cû corporibus seminâtur, vt Luciferiani, & Ceryllus, & quidâ Latinorû affirmât: sed dicim' animâ infundi & creari simul in corpore cõpacto & formato, vt viuat in vtero homo.

De errore primo qui ponit animas esse angelos apostatas.

CAP. XIII.

Illi qui sunt primi erroris aliqua verba Sacræ scripturæ adducunt ad confirmatiõem ipsius impertinentia, tamè ad propositû, si verè intelligâtur. Legitur Mat. 10. Ite ad oues quæ perierunt domus Israël. Oves illas intelligunt angelos apostatas ad quos solos saluandos, missus est filius Dei, vt aiunt, secundè illud Mat. 15. Nõ sum missus, nisi ad oues quæ perierunt domus Israël. Sed si inspiciâtur quæ præcedût, apparet ridiculosam esse hanc expositionem. Christus em̄ missurus. Apostolos ante passionem suam prohibuit eis ne irent ad gætes vel Samaritanos, ne Iudæi haberet occasionem repellendi eum: ideo dixit eis: In viam gentium ne abieritis, & in ciuitates Samaritanorû ne intraueritis: sed potius ite ad oues, &c. Vnde patet oues istas de quib' loqui-